

FENT DE TURISTA PER BARCELONA

1. Barcelona des de Colom

2. Gourmets per un dia

3. Un matí a les oficines d'informació turística de plaça Catalunya

---

* Textos escrits per estudiants de periodisme en pràctiques. Any 2006.

1. Barcelona des de Colom

Al Mirador de Colom, al capdavall de la Rambla, un ascensor permet arribar fins a la sola de les sabates del *descobridor* d'Amèrica. Tres persones i l'encarregat de fer-lo pujar i baixar omplen el petit espai circular l'estona que triga a fer el seu trajecte. Una mica de silenci, una rialleta en creuar mirades i la porta que s'obre. Un aire fresc que porta olor de mar i la claror del dia que finalment s'ha despertat, acompanyen les magnífiques vistes d'un mirador ja mític de la ciutat. Generacions de catalans i multituds de turistes hi han pujat en algun moment de la seva vida. És com beure aigua a la font de Canaletes. Hi ha coses que es modernitzen i costums que perduren.

A través dels seus vidres, es contemplen els 360 graus de ciutat que s'estén de mar a muntanya. Des del Maremàgnum al Palau Nacional, una immensitat de terrats s'obren cap al cel de la ciutat. Rambles amunt, arbres i formigues de colors que fan el seu camí. Des del terrat del Museu de Cera de la ciutat, Superman sembla estar a punt d'enlairar-se per anar a complir alguna missió. Des de dalt es veuen els turistes que han quedat prop de la cabina, comprant tiquets del **Barcelona Bus Turístic** o esperant fer la seva ruta del dia. Es nota que el matí va avançant, la gent desborda el Portal de la Pau sota un sol que convida a treure els models més sofisticats de barrets.

118 anys assenyalant el mar. Aquesta és la dada que més reté la gent quan puja al monument. I el monument es queda amb les dades de la gent. Els típics escrits improvisats en bolígraf o retolador per deixar constància de la visita omplen la paret circular al voltant de la qual baden els curiosos per conèixer la ciutat des d'un altre punt de vista. El mateix que un equip de televisió aquest matí s'ha encarregat d'enregistrar per a mostrar-lo a aquells no gaire amants de les alçades.

2. Gourmets per un dia

Relat personal del Barcelona Walking Tour Gourmet

Turisme de Barcelona els conviden a viure la **Ruta Gourmet** pels carrers del casc antic de Barcelona, un recorregut que enllaça els punts històrics que conformen la gastronomia del nostre país. L'àmplia oferta culinària que hi trobem confirma la restauració com un dels atractius turístics de la ciutat.

Una placa col·locada al terra davant alguns establiments distingeix els locals centenaris dels que no ho són. La visita guiada a peu ofereix la possibilitat de conèixer i de reconèixer alguns dels espais gastronòmics amb més anys d'història de la ciutat. Des de granges curioses que guarden l'honor de ser les primeres en haver comercialitzat un producte de renom internacional fins a racons emmarcats en les porteries que de vegades passarien per alt i que són cases fundades a principi de segle passat dedicades al torró i als seus derivats. La **Granja Viader** per exemple, situada al carrer Xuclà del Barri Gòtic, una antiga lleteria que va adquirir la família **Viader** i en un principi dedicada a la producció de llet, mató i formatge entre altres, però que és vertaderament coneguda per ser la creadora del famós producte *Cacaolat*. Conten que **Marc Viader**, l'avi els actuals propietaris, va fer un viatge per Europa i va tenir l'oportunitat de provar una beguda, mai vista a Catalunya, feta amb llet i cacau. En tornar, **Viader** va servir-se d'aquesta idea i va començar a fer el que coneixem com *Cacaolat*, avui comercialitzat per Letona i no pas pels **Viader**. El recorregut gastronòmic, que obra la gana a qualsevol i et converteix en algú voraç amb una necessitat inexplicable per menjar-t'ho tot amb avidesa, fa una parada al **Mercat de la Boqueria**. El color viu de les parades, l'ordre arquitectònic amb què es col·loca tot, siguin fruites, siguin verdures, siguin llaminadures. L'harmonia en si mateixa. I molta gent disposada a comprar-ho tot. També en són significatives les parades que configuren el perímetre del mercat, des d'una petita casa de vins fins a una minúscula joieria, per si després del menjar vols fer una mirada als braçalets, anells i arracades. La **Boqueria** alberga mil i una parades diverses amb aliments de tot el món on de ben segur no s'hi troba a faltar res. Des de fruits exòtics mai vistos, fins sacs de cargols de mar a 300 euros passant per les innovadores parades que ofereixen insectes arran de la demanda que hi ha actualment d'aquest producte. Amb gustos ben diferents,

nosaltres marxem amb la tarrina de fruites que entra dins el tast de la ruta, i que ens dóna força per continuar la caminada.

Mones de xocolata, mató de Pedralbes, anells caramelizats...

Ben a prop, en una cantonada originalment modernista que crida l'atenció pel mosaic que figura fora de l'establiment, la **Pâtisserie Escrivà**. Famosa per les mones de xocolata, pels aparadors de disseny que van canviant i especialment per una novetat de la qual ja en tenen constància als magatzems de luxe Harrod's de Londres, els anells de caramel ideats pel mateix **Sr. Escrivà**. Quasi al davant, igualment antic, hi trobem el **Cafè de l'Òpera**, que com el seu nom indica és el Cafè, el local on s'hi anava i encara s'hi va a prendre el cafè abans d'assistir a l'Òpera del Gran Teatre del Liceu. Un local per el qual hi van passar **Dalí**, **Rusiñol** i alguns dels personatges d'**Els Quatre Gats** i per on avui dia també hi passen escriptors, actors i personatges més o menys coneguts.

Deixant a una banda la Rambla, havent arribat a la plaça del Pi, visitem el carrer Petritxol i les granges per tothom sabudes on anar a fer un bon suís o a prendre un mató de Pedralbes el dissabte a la tarda. **La Dulcinea** i **la Pallaresa**, les dues granges de tota la vida. Una pujant a mà dreta i l'altra a mà esquerra. El carrer Petritxol, però, també acull altres establiments de dolços que més recentment s'hi han anat aprofitant i que tenen productes de xocolata curiosos.

Més amunt, en la bifurcació del carrer Cucurulla i el carrer Portaferriça trobem la **Bomboneria Fargas**, que guarda l'essència original de quan la van fundar, amb els mateixos mobles i les mateixes llums. Una curiositat de **Fargas** que ens expliquen és que antigament prestava un servei, més comú llavors que no pas actualment, consistent a traslladar-se a domicili a casa dels clients, i fer-hi allà la xocolata. L'aparador, que es presenta simple, és llaminer i et crida a voler tastar-ho tot per saber el gust que té. Una cita pendent, sens dubte, pels millors paladars.

Botifarres, pistatxos, cafè...

Les torroneries, establertes en les porteries perquè antigament es tractava d'un producte de temporada que tan sols es venia per Nadal i que no necessitava d'un local fix durant tot l'any, ofereixen productes diversos: torrons, polvorons, galetes, i orxata quan arriba el bon temps. En aquests forats que les porteries han reservat per les

torroneries, recordem que el torró és producte típic de València, tot i haver també una important producció d'aquest producte a la comarca de Lleida.

Darrere la Catedral, en un d'aquells petits angles que es fan entre un carreró i un altre, datem la nostra gastronomia d'uns 600 anys. Recordem quins són els productes essencials de la nostra cuina i de retruc, esmentem la picada i el sofregit, elements bàsics de la cultura culinària del nostre país.

La ruta contempla també l'altra banda de la Via Laietana, així que entrem pel carrer Argenteria dirigint-nos al barri de la Ribera. Ja des de dalt del carrer, una olor ens avança la matèria i confirma que es tracta de cafè. L'aroma pur que desprèn la botiga no permet que ens perdem. De seguida trobem **Cafés El Magnífico** i comprovem que es tracta de bon cafè que es torra i es mol cada dia. Amb ganes d'una bona tassa de cafè o d'emportar-se un paquetet original de moca, continuem fins la **Casa Gispert**, un paratge mig secret que ens fa la boca aigua. Una fàbrica de fruits secs que torren al forn de llenya i que desprèn una olor que t'acompanya fins el carrer de sota. Amb un paquetet de pistatxos, un d'ametlles i un d'avellanes encetem el carrer que ens duu fins a l'església de Santa Maria del Mar, on el recorregut està apunt de finalitzar. **La Botifarrerria de Santa Maria**, un comerç igualment suggeridor on la gent del barri hi compra les bones botifarres, és el penúltim dels comerços que visitem. Des d'allí, amb l'estómac ben obert i la boca que es fa aigua veiem **La Vinya del Senyor**, una de les vinacoteques de la Ribera més populars del barri. Allí, tenim el plaer de fer una copa de vi blanc que entra de gust i picar un parell de tapetes catalanes, pa amb tomàquet i botifarra blanca.

3. Un matí a les oficines d'informació turística de plaça Catalunya

És dilluns i als voltants de la plaça Catalunya comença a despertar el bullici habitual al centre de la ciutat. A les nou en punt, els dos accessos a les oficines d'informació de Turisme de Barcelona deixen entrar un reguitzell de gent que fa estona que espera com si fos el primer dia de rebaixes. Gairebé una vintena de turistes comencen a formar cua i a tafanejar pels mostradors de tríptics i fulletons informatius. Al cap de cinc minuts entra el repartidor d'un diari gratuït i en deixa un bon grapat en un dels mostradors. En sortir, es creua amb dos nois que ja havien passat per les oficines quan encara no havien obert. No fan cua. Trien i destrien fulletons, se n'emporten uns quants i se'n tornen a anar. Pel que sembla escolliran sobre la marxa. El taulell per a fer reserves hoteleres no està tan concorregut però s'omple i es buida per estones de gent carregada amb maletes.

El vestíbul comença a bullir i la cua per a demanar informació i comprar productes turístics és un mostrari de gent i de colors: des del vermell cremat pel sol fins el pàl·lid dels mitjons que sobresurten sota les sandàlies de tonalitats més fosques. Un senyor vermell de cara repenja sobre la panxa la càmera de fotos i pren posicions a la cua. Davant els taulells, un altre home vestit amb una samarreta de Veneçuela i la seva esposa pregunten els horaris del Museu de l'Eròtica amb un somriure murri entre tots dos. A la porta es tornen a creuar el repartidor d'un altre diari gratuït i un home que ve a recollir unes entrades per a un concert. El noi de seguretat li diu que torni més tard, que el taulell de Caixa Catalunya no obre fins a les deu. La desfilada de gent, quan encara no són ni dos quarts de deu del matí, ja és considerable. Als mostradors, les informadores atenen tres grups alhora que sol·liciten la **Barcelona Card**: "*One ticket, two days, yes!*".

A la cerca del destí adequat

Dues senyores, més de cinquanta anys i pentinat elaborat, comenten els fulletons sobre **Picasso** i es posen a la bossa alguna cosa que els ha cridat l'atenció: els tríptics d'un espectacle d'òpera i flamenc. Els tòpics turístics resisteixen. Com a prova, els japonesos que acaben d'entrar. Un, amb la càmera penjada al coll amb un objectiu gens dissimulat i el seu amic, amb una motxilla característica per a transportar-hi un ordinador portàtil. El de les entrades del concert s'espera a acabar-se el cigarret abans de tornar a entrar. Entretant, un noi surt carregat amb tots els fulletons que ha trobat sobre actes i exposicions relacionades amb l'art. El de seguretat se'ls mira fins que una noia que també du molts fulls a les mans se li adreça per a preguntar-li alguna cosa i ell intenta fer-se entendre en anglès. Sembla que ho aconsegueix.

El ritme no afluixa i les informadores ja reclamen un cafè. Avui el grup del **Walking Tour** del Gòtic és nombrós i fins gairebé l'hora de sortida no para d'arribar gent demanant poder-lo fer. Es nota la satisfacció a les cares de les noies que adverteixen els guies que avui seran uns quants. Prop de l'altra porta d'entrada a les oficines d'atenció al turista, dues noies han descobert un mapa de la ciutat penjat en una de les parets i tracen recorreguts amb els dits. Al cap d'una estona marxen. Deuen tenir memòria fotogràfica o hauran de tornar per a sol·licitar un plànol de la ciutat. Mentre la cua s'escurça i s'allarga però no s'acaba, una pèl-roja busca algun document dins una carpeta negra. Quan troba el que busca, truca a una porta on hi ha el símbol de direcció prohibida. No deu haver aprovat la teòrica perquè hi entra igual, però surt en un no res. Només havia vingut a deixar-hi el seu currículum. Més tard un altre noi també en deixa un altre al taulell d'informació hotelera.

Tot un repertori de personatges

A les deu del matí es revela que John Lennon és viu. Aquest matí ha decidit deixar-se caure per Barcelona. L'acompanya un amic que, com es veu a la seva samarreta, es decanta més aviat per la música de Bob Dylan. L'oficina

d'informació de Turisme de Barcelona és la nova Rambla de la ciutat. A més a més, el noi de seguretat no pot vigilar gaire estona, sobretot perquè molts turistes, enlloc de fer cua, opten per a preguntar-li els dubtes que tenen sobre les possibilitats de la ciutat. Envoltat d'un grup de senyores, els explica el viatge a Montserrat que poden fer amb el **Catalunya Bus Turístic**.

Ja només quedava un diari gratuït a arribar. Els plecs es van buidant mentre la gent els mira, no sé si entenen gran cosa, ja que, tal i com demostren les explicacions que se senten de les informadores, se sent parlar més l'anglès i el francès que cap altre idioma. Aquests diaris són l'objectiu de la senyora que acaba d'arribar. En compta tres de cada plec, els agafa i se'n va cap a un altre mostrador. Allà, obre una bossa que du i els hi fa cabre com pot. Amb l'equipatge fet, surt per l'altra porta. Potser ho fa cada dia i així s'informa sense haver de pagar. Però la informació principal que es dóna a les oficines de plaça Catalunya és una altra. No fa gaire estona que al mostrador de la **Ruta del Modernisme** dues noies informen els curiosos que volen descobrir **Gaudí i Domènech i Montaner**. Un noi entra decidit però al moment es para de cop, fa que no amb el cap i segueix caminant. Elles riuen, potser és tímid. Aprofitant que ara no atenen ningú, una d'elles torna a passar apunts en net sobre una carpeta amb el logotip de la seva universitat.

Arriba un altre clon. En Salvador Dalí, que no ha perdut ni un sol dels pèls del seu estirat bigoti, fa entrada del bracet de la seva dona. Però només és un clon, ja que no s'ha fixat en la prestatgeria de vidre on es mostren tot de joies dalinianes que es poden comprar a la **BCN Original Shop**. Fan cua sense dir-se res. Quan és el seu torn es dirigeixen en francès a una de les informadores. Estan il·lusionats a agafar el **Catalunya Bus Turístic**. Òbviament es decanten pel *tour* per Girona i Figueres, seu del Teatre-Museu de Salvador Dalí.

‘Souvenirs’ cartogràfics

La **BCN Original Shop** va dispensant targetes per al **Bus Turístic** entre els compradors compulsius de mapes i guies, no sigui que es perdin res de Barcelona. La de la botiga diu que, comparat amb altres dilluns, avui és un dia tranquil. Els caps de setmana, aclareix, són dies impossibles. El que no varia són les vendes de productes del **Barça**, segons ella, sempre se’n venen molts. Davant la botiga, al costat d’un caixer, un grup de quatre noies hi ha aplegat les seves motxilles i van fent torns per a vigilar-les i anar als serveis. Quan tornen, amb la guia juvenil d’allotjaments sota el braç, van provant sort des de la cabina telefònica. Potser triguen més d’una hora, però al final ho deuen aconseguir perquè desmunten la parada i se’n van. Al vestíbul, la cua torna a fer-se gran. Una de les informadores diu que avui hi ha molta gent però que, tot i ser un no parar, hi ha hagut dies que la cua ha arribat a sortir al carrer. Avui, de moment, no hi arriba però de gent no en falta.

Les hores van passant i la gent no s’acaba mai. Barcelona s’ha de viure plenament i tothom vol aprofitar la seva estada al màxim. Una de les informadores atén un grup de quatre senyores, russes pel que sembla. Una d’elles porta un mocador blanc brodat acabat amb un serrell força llarg nuat amb unes quantes voltes al cap i unes ulleres de sol enormes. La informadora li pregunta si és típic a Rússia dur això al cap. Ella riu i li explica el seu ornament: “*It’s Spanish!*”. L’altra no fa més comentaris. Marxen totes en tropell a la descoberta de la botiga. Al seu lloc, ara la informadora atén un altre grup de senyores, una de les quals s’esforça a parlar en castellà. Volen entrades per al **Liceu** i per anar al teatre. La noia de l’armilla vermella els diu que han d’anar a les taquilles del teatre, que aquí no en venen. Elles no perden l’alegria i marxen agraint i saludant a tothom.

El catàleg de personatges es fa cada cop més ampli. Varietat de pentinats, *piercings*, sandàlies, ulleres de sol i colors de cara. Aprofitant el bon dia que fa, la gent s’emporta les guies i es queda a les escales decidint la ruta

que emprendran tot prenent el sol. Es fa l'hora de dinar i sembla que no hi ha tant batibull, però només ho sembla. Hi ha alguns minuts de tranquil·litat però no s'allarguen gaire. A les tres, les informadores canvien de torn. A les tardes les peticions sobre Barcelona no s'acaben però canvien les preferències. Els turistes s'interessen per restaurants, s'informen sobre concerts, demanen per locals d'oci. Tots aquells que visiten la capital catalana volen descobrir l'encant que atrau tanta gent al llarg de l'any. Turisme de Barcelona els ajuda. Vénen disposats a no perdre's res d'una ciutat capaç de seduir ja sigui sota els rajos del sol com a l'ombra de la lluna.